

Αλλόκοτος ~ ΕΝΑ γοτθικός Έπος

από τον GE Graven

ΤΟΜΟΣ I

'Ανάσταση'

Κεφάλαιο I

~Η Εδέμ ήταν η μόνη ισάξιά της. Πλημμυρισμένο από μια ακίνητη ομίχλη, το γαλήνιο ορεινό δάσος ίσως έχουν χρησιμεύσει ως ένας τέλειος και παρθένος παράδεισος—ακόμα και η Άφθαρτη Δημιουργία. Θορυβώδη πουλιά φτερούγιζαν σε ένα πυκνό θόλο από πράσινη σάρκα, και ο πρωινός ήλιος έλαμψε μέσα από τις κορυφές των δέντρων, ρίχνοντας χρωματιστά θραύσματα λοξού φωτός μέσα από την ομίχλη. Ξανά και ξανά, η ομίχλη χώριζε για ένα περιπλανώμενο ζώο που εξέταζε ρίζες και προνύμφες, μόνο και μόνο για να καταπιεί το πλάσμα για άλλη μια φορά και να γίνει αυτό που ήταν, ένας αδιάσπαστος διάφανος τοίχος. Ένα μόνο φύλλο σπειροειδώς κυλούσε νωχελικά μέσα από ακτίνες ηλιακού φωτός, εξαφανιζόμενο στην ομίχλη. Ένα άλλο φύλλο σέρνονταν το πρώτο—και ένα ακόμα. Τα πουλιά σίγησαν—το φως του ήλιου χαμήλωσε.

Και έτσι ξεκίνησε.

Η ομίχλη άρχισε να ανακατεύεται με την άγρια ζωή που έτρεχε, και φύλλα, κλαδιά και φτερά έπεφταν βροχή από

Τα δέντρα καθώς σμήνη από φωτεινά πουλιά εκτοξεύονταν προς τον ουρανό. Τα βουνά βρόντηξαν και τα δέντρα λικνίστηκαν καθώς η γη χτυπούσε σαν γκονγκ που χτυπούσε. Στην κορύφωση αυτού του δυσοίωνου κουδουνίσματος, μια ορμή από φρικτά φτερωτά όντα ξεχύθηκε πάνω από την κορυφή του βουνού. Κάποιοι, Κύκλωπες, υψώνονταν ψηλά σαν δέντρα. Άλλοι, σαν Χίμαιρες, δεν ήταν ψηλότεροι από ένα ανθρώπινο παιδί. Όλοι φορούσαν πολεμική στολή, τα μεμβρανώδη φτερά τους κουνούσαν σε αναταραχή, με τα νύχια τους να κρατούν σπαθιά και ασπίδες. Κατά χιλιάδες, η στρατιά των Αγγέλων, των Γιγάντων και των Γκροτέσκων, που ήταν οι Γρηγόροι, οι Νεφιλίμ, ο Έλτζο, ο Γοργών, οι Τιτάνες και οι Κύκλωπες, ξεχύθηκαν από την πλαγιά του βουνού μαζί σαν ένα - μια καταρρακτώδης χιονοστιβάδα ερειπίων. Στο μέτωπο της βροντερής φλόγας, μια ομάδα Αγγέλων με εντελώς μαύρα μάτια οδήγησε το κατηφορικό πλήθος στην σκιασμένη κοιλάδα, χαράζοντας μια μεγάλη λωρίδα κατά μήκος της πλαγιάς και πιέζοντας το δάσος να ισοπεδωθεί. Κανένα ζωντανό πλάσμα δεν έμεινε όρθιο πίσω από αυτή την ασεβή λεγεώνα. Έπειτα, όσο βιαστικά κι αν έφτασε, το πανδαιμόνιο εξαφανίστηκε.

Μια νέα σιωπή κυρίευσε το ερειπωμένο τοπίο, τόσο ολοκληρωτική όσο και η καταστροφή που ακολούθησε. Τελικά, το γκονγκ αντήχησε καθώς η γη άρχισε να στενάζει με το πέρασμα ενός δεύτερου πλήθους. Απέναντι από το βουνό ερχόταν τώρα μια άλλη λεγεώνα Αγγέλων, ντυμένοι σχεδόν όπως η πρώτη ορδή, αλλά αρκετά ανόμοιοι ώστε να δικαιολογούν την κατάταξή τους ως ένα εντελώς διαφορετικό είδος. Αυτά τα πλάσματα έμοιαζαν με μεγαλόσωμους άνδρες και γυναίκες παρά με δαίμονες και παρόλο που τα μάτια τους ήταν εξίσου μαύρα, ήταν περισσότερο ένθερμοι παρά θυμωμένοι.

Το πλήθος των πλασμάτων σταμάτησε στην κορυφή του βουνού, παρατηρώντας την καταστροφή από κάτω. Ο επικεφαλής Άγγελος, ο Μιχαήλ, γύρισε και μίλησε με φωνή σαν χορωδία χιλιάδων. «Μια απάτη είναι υφασμένη εδώ— παραμένουν!» Γυρίζοντας πίσω στην φαινομενικά εγκαταλελειμμένη πλαγιά από κάτω, ούρλιαξε: «Σεμτζάζα, δεν θα έχεις ησυχία! Αναίρεση της μαγείας σου!» Κέρβερος! Αρακίηλ!» Δεν υπήρξε απάντηση. «Εμφανιστείτε! Με εντολή του Θρόνου!» βρυχήθηκε ο Άγγελος.

Δύο ακόμη λεγεώνες Αγγέλων κατέβηκαν από τους ουραμούς, με τον αριθμό τους σχεδόν να εξαφανίζεται. ο ήλιος πριν από την ανατολή ανάμεσα στον σχηματισμό του Μιχαήλ. Αυτές ήταν οι στρατιές του Γαβριήλ και του Ραφαήλ. Ο Μιχαήλ τους απευθύνθηκε λέγοντας: «Ο Σεμτζάζα και οι λεγεώνες του είναι από κάτω.» Ο Κέρβερος μας πρόδωσε κι εμάς, από τότε που ευθυγράμμισε τις τάξεις του με εκείνες των—» Ξαφνικά, ένα πεσμένο δέντρο έγινε ο Άγγελος Αρακίελ, αποκαλύπτοντας την πραγματική του μορφή τη στιγμή που όρμησε προς τον Μιχαήλ.

«Μάικλ!» προειδοποίησε ο Ραφαήλ.

Ο Μάικλ γύρισε και έστειλε το σπαθί του στον αέρα με μια μόνο κίνηση. Η Αρακίελ έπεσε πάνω του, χτυπώντας τον με το σπαθί της και ουρλιάζοντας ακόμα και τη στιγμή που η λεπίδα του την καρφώνεσε. Έπεσε στο έδαφος και εξερράγη σε ένα θυμωμένο σμήνος από σβόλους σκόνης που διαλύονταν. «Σεμτζάζα!» φώναξε ο Μάικλ. « Η απάτη σου δεν θα σε αποκλείσει από την κρίση».

μπήκε σε ένα ξέφωτο. «Μια άλλη πύλη θα είναι εδώ», αναφώνησε ο Μιχαήλ, βυθίζοντας το σπαθί του στο έδαφος. Ξανά, το βουνό σειστήκε καθώς ο Μιχαήλ έβγαλε τη λαμπερή λεπίδα, με αίμα να ξεχύνεται τώρα από μια πληγωμένη γη.

Μια κραυγή διέσχισε τον αέρα, και αυτό που έμοιαζε με βράχο έγινε η παραπατούσα φιγούρα του Σεμτζάζα, που κρατούσε μια ανοιχτή πληγή στο στήθος του. «Κέρβερε!» φώναξε. «Σπάσε το σπαθί! Κλείσε την πληγή!» Καθώς ο Σεμτζάζα έπεφτε, το ξόρκι του έσπασε και το τοπίο μεταμορφώθηκε. Εκεί που τα πεσμένα δέντρα και οι βράχοι ήταν σε αταξία, τώρα αποκαλύφθηκε η λεγεώνα των δαιμόνων -χιλιάδες από αυτούς- σκυμμένοι στην ερημωμένη πλαγιά του βουνού. Αμέσως, ένας από αυτούς έλαμψε προς τα πάνω κατά μήκος της πλαγιάς του βουνού: ένας φρικτός Άγγελος με τρία κεφάλια σαν σκύλους, τρίζοντας δόντια και την ουρά ενός φιδιού που μαστιγωνόταν - ο Κέρβερος. Οι άνεμοι σφίχτηκαν με θυελλώδη δύναμη και τα σύννεφα σχηματίστηκαν σε έναν ουρανό που σκοτεινιάζε βιαστικά.

«Ιεζεκήλ!» φώναξε ο Σεμτζάζα. «Τα σύννεφα! Σπάστε το σπαθί!» Ο Σεμτζάζα κύλησε έπειτα για λίγο, πέθανε και ξέσπασε σε ένα σύννεφο σκόνης. Το πλήθος του Σεμτζάζα όρμησε σε επίθεση, Ακολουθώντας τον Κέρβερο στην πλαγιά του βουνού προς τον Μιχαήλ. Ήρεμα, οι τρεις λεγεώνες στην κορυφή του βουνού κινήθηκαν πίσω, γονάτισαν και έσκυψαν τα κεφάλια τους. Μια μαύρη δίνη κατέβηκε από τα στροβιλιζόμενα σύννεφα, πέφτοντας προς τη γη. Το έδαφος σηκώθηκε και ένας βράχος αναδύθηκε από την αιμορραγούσα πληγή που είχε προκαλέσει το σπαθί του Μιχαήλ. Η δίνη τύλιξε την τραχιά πέτρα και την έτριψε μαύρα, σχηματίζοντας και χαράζοντας την πέτρα με μια ορμή κίνησης. Από το χάος αναδύθηκε ένα γυαλισμένο ορθογώνιο, χαραγμένο στις πέντε επιφάνειές του με εκατοντάδες σειρές περίπλοκων κυκλικών και γραμμικών συμβόλων.

Ο αναδυόμενος μονόλιθος μετέτρεψε την προέλαση του Κέρβερου σε ήττα. Η επιτιθέμενη λεγεώνα γύρισε σαν μία ενωμένη και υποχώρησε από το βουνό, με τον τρόπο να αντικαθιστά την αιμοδιψή επιθυμία στα μαύρα μάτια τους, όμως ήταν πολύ αργά. Η πύλη ήταν έτοιμη. Οι Άγγελοι που έφυγαν επιβράδυναν σαν ο αέρας να είχε γίνει παχύρρευστος, να έχει επιβραδυνθεί και μετά να έχει σταματήσει καθώς πάλευαν να ξεφύγουν. Ο ανεμοστρόβιλος τους ρουφούσε, σέρνοντάς τους αδυσώπητα στην καρδιά του μέχρι που ο καθένας τους κατάπιε ο μονόλιθος. Όταν ο τελευταίος εξαφανίστηκε, η καρδιά του μονόλιθου κήκε, αφήνοντας μια τεράστια τρύπα στο κέντρο του. Η δίνη ανέβηκε στους ουραμούς και τα σύννεφα επιβράδυναν την περιστροφή τους. Στη σιωπή, οι Άγγελοι μπορούσαν να ακούσουν το σφύριγμα του ατμού που ανέβαινε από τη νεοκατασκευασμένη πύλη.

Ο λείος μαύρος μονόλιθος είχε ύψος τρία μέτρα, πλάτος πέντε μέτρα και βάθος δύο μέτρα, και κάθε ορατή σπιθαμή του ήταν καλυμμένη με στίχους στη γλώσσα των Αγγέλων και του ίδιου του Θεού. Η υαλώδης μαύρη επιφάνεια του μονόλιθου ήταν τέλεια λεία σαν τον καλύτερο καθρέφτη, και η κεντρική τρύπα ήταν άψογη στο σχήμα της, με διάμετρο 30 εκατοστά και διάτρητη την πέτρα κατά πλάτος. Η πέτρινη σφραγίδα ήταν τέλεια.

Οι γονατιστοί Άγγελοι σηκώθηκαν. Ο Μιχαήλ στράφηκε στον Γαβριήλ. «Οι υπόλοιποι Παρατηρητές είναι κρυμμένοι στους λόφους του Ουρ». Ο Γαβριήλ χάραισε το σπαθί του και ανέβηκε στην πλαγιά του βουνού. «Γκάμπριελ», φώναξε ο Μάικλ από πίσω του.

Ο Γαβριήλ κοίταξε πάνω από τον ώμο του χωρίς να σταματήσει το βήμα του, καθώς ο Μιχαήλ πρόσθεσε: «Πρέπει να σκοτωθούν από τα ίδια τους τα σπαθιά — με εντολή του Θρόνου». Ο Γαβριήλ έδωσε μια καταφατική απάντηση, πήδηξε πάνω σε μια μεγάλη πέτρα και ούρλιαξε πάνω από τα κεφάλια της λεγεώνας του: «Στην κοιλάδα του Ουρ! Στους τελευταίους Γρηγόριους!» Ο Γαβριήλ έλαμψε προς τον δυτικό ορίζοντα με τη λεγεώνα του σφιχτά ρυμουλκούμενη.

«Και πού έχει φύγει ο Αζαζέλ, Μάικλ;» ρώτησε ο Ραφαήλ με φωνή πολλών.

«Έχει πετάξει στα έρημα βουνά του Χαραντάν», απάντησε ο Μιχαήλ. «Έχει ορκιστεί μια συμμαχία με τον Λουκιφάελ. Ο Αζαζέλ υποστηρίζει την αξίωσή της για τον Θρόνο με αντάλλαγμα την προστασία των μεγαλύτερων αριθμών της.» Ο Μάικλ επιθεώρησε τον σφουριχτό μονόλιθο. Οι δυο τους κύκλωσαν την πέτρινη σφραγίδα καθώς ο Μάικλ συνέχισε: «Και οι πολλές λεγεώνες του Μπαταρέλ σύντομα θα γεμίσουν τις τάξεις της.» Ο Μάικλ σταμάτησε απότομα και έριξε ένα βλέμμα στον Ραφαήλ—ένα ταραγμένο μέτωπο σχηματίστηκε στο πρόσωπό του. «Αν ενωθούν, τότε η Λουκιφάελ αποκτά τον αριθμό που χρειάζεται. Οι Νεφιλίμ επίσης σκληραίνουν τις τάξεις της· και επιθυμεί τον Θρόνο—πάνω απ' όλα».

Ο Ραφαήλ γύρισε και ούρλιαξε πάνω από τις απέραντες ουράνιες τάξεις του από σπαθιά και φτερά: «Κινούμαστε ενάντια στις λεγεώνες του Μπαταρέλ και στις εναπομείνουσες ορδές των Νεφιλίμ!» Οι μισοί Άγγελοι εισέβαλαν στους ανατολικούς ουραμούς, κλείνοντας τις εναέριες τάξεις πίσω από τον Ραφαήλ.

Στη συνέχεια, ο Μιχαήλ διέταξε τους υπόλοιπους: «Συνταχθείτε για επιθέσεις ενάντια στις νέες λεγεώνες του Λουσιφάελ! Μας περιμένει. Κι όμως ο Θρόνος φωτίζει τον δρόμο μας! Όπως και πριν, πρώτα σκοτώνουμε γίγαντες και γήινους δαίμονες. Κινούμαστε σαν ένα - μην καθυστερείτε!» Ένα σύννεφο από λευκά φτερά και λαμπερές πανοπλίες εξερράγη στους ουραμούς πίσω από τον Μιχαήλ, εγκαταλείποντας την όρθια φώκια.

Έτσι, η φώκια στάθηκε για σχεδόν εξακόσιους αιώνες, κρυμμένη προ πολλού από τα στοιχεία της φύσης και τον χρόνο, καθώς σκόνη κατακάθισε πάνω της και στη συνέχεια στρώματα χρώματος και βράχων.

Ενσωματωμένη στην ασιατική ήπειρο, παρέμεινε αδρανής καθώς οι δεκαετίες κυνηγούσαν η μία την άλλη σαν ζευγαρωμένες κινέζικες μύγες.

Με την πτώση των Παρατηρητών και των Γρηγορίων, εκείνων των Αγγέλων που φρόντιζαν τις γήινες υποθέσεις, μόνο ο Άνθρωπος παρέμεινε για να επιβλέπει την καλή γη. Και το έκανε για πολλές γενιές. Τότε, ενώ φρόντιζε τους κήπους Του, ο Άνθρωπος ανακάλυψε τυχαία την θαμμένη πύλη. Γνωρίζοντάς το για να είναι θεϊκής προέλευσης, καθάρισε τους αιώνες και το κατοχύρωσε, κατασκευάζοντας έναν ναό πάνω του. Για μισή χιλιετία ακόμη, κράτησε το τεχνούργημα μυστικό, το λάτρευσε και διαμόρφωσε τη ζωή Του γύρω από αυτό—μέχρι που ήρθε η μέρα που έγινε αρκετά μορφωμένος ώστε να ανοίξει τη σφραγίδα, αλλά παρέμεινε αρκετά ανόητος ώστε να το επιχειρήσει.

~*~

Κεντρική Κίνα ~ Ιούνιος, 1331

Εκατοντάδες περιστέρια παρατάσσονταν στην τεράστια οροφή ενός περίτεχνου κινεζικού ναού, καθαρίζοντας και τσιμπολογώντας το ένα το άλλο καθώς προσπαθούσαν να διεκδικήσουν περισσότερο από τον αραιό χώρο στο περβάζι. Και πάλι και πάλι, ένα μόνο πουλί φτερούγισε από την πυκνοκατοικημένη κορυφογραμμή, έκανε έναν μεγάλο κύκλο και ξανασυνάντησε το πλήθος, που εξαφανιζόταν μέσα στη μάζα. Κάτω από το περβάζι, δεκαετίες περιττωμάτων περιστερών είχαν λερώσει τις πέτρινες επιφάνειες γκρίζες και άσπρες. Πέτρινα αγάλματα σκαρφαλωμένα πάνω σε ομοιόμορφα κατανεμημένες πλατφόρμες προεξείχαν από το ράφι με τα περιστέρια. Το καθένα απεικόνιζε ένα γκροτέσκ πέτρινο θηρίο, ύψους 1,20 μέτρων και με μεμβρανώδη φτερά που θύμιζαν νυχτερίδα.

Μερικά από αυτά τα πέτρινα θηρία έμοιαζαν με δράκους, άλλα ήταν εν μέρει άνθρωποι και εν μέρει θηρία, και άλλα ήταν ανθρωποειδή αλλά πρωτόγονα στην εμφάνιση. Κάποια ήταν σκυμμένα με ανοιχτά φτερά, κάποια με διπλωμένα και τυλιγμένα φτερά, και υπήρχαν διάφοροι συνδυασμοί και των δύο. Οι λεπτομέρειες των αγαλμάτων και η τυχαία στάση τους ήταν τόσο ζωντανές που θα μπορούσαν να έχουν ήταν ζωντανά πλάσματα παγωμένα στην πέτρα. Εκτείνονταν προς τα έξω προς όλες τις κατευθύνσεις, καλύπτοντας ολόκληρη την κορυφή του ναού.

Ο ίδιος ο ναός ήταν αξιοσημείωτα αρχαίος, αποτελούμενος από ακανόνιστες πέτρινες πλάκες λαξευμένες χίλια χρόνια νωρίτερα. Διαβρωμένες χαρακτηριστικές που απεικόνιζαν ιπτάμενους δαίμονες κάλυπταν τους εξωτερικούς τοίχους του κτιρίου, με την πιο άφθονη να είναι μια εικόνα ενός δράκου με ανοιχτά φτερά, που περιβαλλόταν εξ ολοκλήρου από τρεις κύκλους που μοιράζονταν ένα κοινό κέντρο. Τρεις τοξωτές είσοδοι πλαισίωναν την πρόσοψη του ναού, με την κεντρική αψίδα να στέκεται ψηλότερη από εκείνες εκατέρωθεν αυτού. Τρία πέτρινα γλυπτά ύψους οκτώ ποδιών που απεικόνιζαν φτερωτά λιοντάρια φύλαγαν την αριστερή άκρη καθεμίας από τις καμάρες, και πάνω από καθεμία από τις τρεις καμάρες ήταν χαραγμένη μια ξεχωριστή κινεζική επιγραφή. Συνολικά, αν διαβαστεί από δεξιά προς τα αριστερά, το ολοκληρωμένο απόσπασμα θα μπορούσε να αποδοθεί ως: «Ναός του Ιπτάμενου Δράκου».

Περιποιημένοι κήποι περιέβαλαν τον ναό, καθώς οι καμπυλωτές γέφυρες από ξύλο τικ έστριβαν πέρα δώθε πάνω από ένα ρυάκι που γλιστρούσε. Πέρα από τα μπονσάι και τους βράχους του εσωτερικού κήπου, σπωρώνες με σπωροφόρα δέντρα και ξηρούς καρπούς και μικρά άλση από σκληρό ξύλο έδωσαν τη θέση τους σε πιο άγρια ορεινά δάση. Στις παρυφές αυτών των διαμορφωμένων κήπων και των άγριων δασών, μια κινέζικη τσίχλα σκαρφάωνε σε ένα αρχαίο, ιθαγενές δέντρο γκίνγκο, γεμίζοντας τον αέρα με γαλήνιους τόνους, ενώ το πρωινό φως έσφυζε από πιτσιλίσματα σε μονοπάτια και λιμνούλες.

Μια σειρά από μοναχούς ντυμένους με μαύρες ρόμπες ξεπρόβαλε από το δάσος, κατεβαίνοντας σοβαρά την πέτρα.

στο μονοπάτι που οδηγούσε στο κτίριο. Παρασύρονταν σαν ομίχλη στο μονοπάτι με σκυμμένα κεφάλια και χέρια ενωμένα μπροστά τους. Εισέβαλαν σιωπηλοί σαν θάνατος στον ναό. Μέσα, αμέτρητα κεριά έκαιγαν σε κάθε οριζόντια επιφάνεια και ο γλυκός καπνός του θυμιάματος ξεχυνόταν από τρυπημένα δοχεία. Κεριά και θυμίαμα συνδυάζονταν για να προσδώσουν μια έντονη ατμόσφαιρα πνευματικότητας στην ατμόσφαιρα μέσα στους τοίχους του ναού. Οι μεταξωτοί μοναχοί περνούσαν από τρεις διαδοχικούς θαλάμους, κάθε θάλαμος μεγαλύτερος από τον προηγούμενο. Ο τελευταίος από αυτούς ήταν τεράστιο και η κοίλη οροφή του έφτανε ψηλά πάνω από τους ιερείς. Χαρακτικά με ιπτάμενα θηρία περικύκλωνε τον θόλο της οροφής. Αμέτρητες τεμνόμενες γραμμές και επιγραφές σημάδευαν την καμπύλη επιφάνειά του, που έμοιαζε πολύ με έναν λεπτομερή αστρολογικό χάρτη των ουρανών.

Μια τέλεια συμμετρική στρογγυλή τρύπα είχε σκαφτεί στο γυαλισμένο δάπεδο στο κέντρο του δωματίου. Ο λάκκος ήταν μεγάλος, βάθους σχεδόν δεκατριών ποδιών. Όπως το δάπεδο του ναού, το κυλινδρικό τοίχωμα της τρύπας ήταν λείο και γυαλισμένο, και στο κέντρο της τρύπας, δεκατρία πόδια κάτω από το δάπεδο του ναού, βρισκόταν η πέτρινη σφραγίδα. Ακόμα και με το πέρασμα εξήντα χιλιάδων ετών, η Πύλη στεκόταν άψογη και ανέγγιχτη όπως την ημέρα που κατάπιε τους Παρατηρητές και ένα μεγάλο μέρος των ουρανών.

Τέσσερις αδυνατισμένοι ιερείς κάθονταν κοντά στην άκρη του λάκκου, με τα πόδια τους σταυρωμένα και τις ρόμπες τους τραβηγμένες από τους ώμους τους, αποκαλύπτοντας στενά στήθη και λεπτά χέρια, με την εξαθλιωμένη κατάστασή τους να μαρτυρά μεγάλες περιόδους νηστείας. Ο ιδρώτας έλαμπε στους τεντωμένους λαιμούς και τα οστεώδη πλευρά τους, και τα μάτια τους έκαιγαν στα βάθη των βυθισμένων κόγχων τους καθώς κάθονταν σαν αγάλματα, βαθιά σε διαλογισμό. Η πομπή των μοναχών περικύκλωσε τους τέσσερις ιερείς και στη συνέχεια κάθισε ώμο με ώμο για να σχηματίσει έναν συμπαγή τοίχο γύρω από τους ιερείς και το λάκκο. Καθώς έφταναν περισσότεροι μοναχοί, σχημάτισαν έναν δεύτερο κύκλο και μετά έναν τρίτο, μέχρι που τρεις ομόκεντροι κύκλοι από αγίους άνδρες που διαλογίζονταν γέμισαν τον θάλαμο. Μέσα στη βαθιά σιωπή, ο περιστασιακός ήχος από αναμμένα κεριά αντηχούσε απαλά μέσα από τον θόλο καθώς οι ήχοι από μακρινές βροντές.

Σύντομα άλλοι τρεις ιερείς μπήκαν στην περιοχή. Δύο κρατούσαν μεγάλα κεριά και ο τρίτος περπατούσε ανάμεσά τους, ντυμένος αυτός με ρόμπες κόκκινες σαν φρέσκο αίμα. Κρατούσε στα χέρια του μια αρχαία, τυλιγμένη περγαμηνή. Οι τρεις ιερείς σταμάτησαν πέρα από τον κύκλο των μοναχών και ο ιερέας ντυμένος με τα κόκκινα ξετύλιξε τον κύλινδρο, αποκαλύπτοντας στήλες κινεζικής γραφής. Η περγαμηνή περιείχε μεταφράσεις των στίχων που ήταν χαραγμένοι στις επιφάνειες της Πύλης.

Έξω από τον ναό, γύρω από τον περίβολό του, ο μόνος ήχος ήταν το γουργούρισμα του ήρεμου ρυακιού. Η τσίχλα έφυγε ξαφνικά, κυνηγώντας μια μέλισσα μέσα από τα λουλούδια του κήπου. Καθώς το ράμφος του ωδικού πουλιού τράβηξε τη μέλισσα από τον αέρα, ακούστηκε μια έκρηξη, και αμέσως

Ο τρούλος του ναού θρυμματίστηκε, στέλνοντας θραύσματα πέτρας εκατοντάδες πόδια ψηλά. Η δόνηση ήταν τόσο σφοδρή που απογύμνωσε τα πλησιέστερα δέντρα από τα φύλλα τους και θραύσματα από γρανιτένια πέτρα και ανθρώπινα οστά καρφώθηκαν στους καμένους κορμούς τους. Τεράστια κομμάτια πέτρας κατέρρευσαν στον κήπο, σπάζοντας κλαδιά και πιέζοντας κρατήρες σε το προσεκτικά σκαλισμένο χώμα. Κυματιστή σκόνη και στάχτη όρμησαν πάνω στο έδαφος και κύλησαν κάτω από ολόκληρη την πλαγιά του βουνού σαν μια κυματιστή πυροκλαστική παλίρροια.

Ό,τι είχε απομείνει από τον ναό έλαμπε από μανιώδη ζέστη, ράγοντας τις πέτρες που είχαν απομείνει όρθιες. Και παρόλα αυτά, η θερμοκρασία ανέβαινε, μέχρι που οι πλευρές του λείου λάκκου στο επίκεντρο του ναού υγροποιήθηκαν σαν στάζων χυμός. Τα καμένα δέντρα που περιέβαλλαν τον ναό τυλίχτηκαν σε φλόγες. Η άθικτη Πύλη ξεχώριζε από το κέντρο του κρατήρα. Η τρύπα στην καρδιά της πέτρας έγινε πυκνά αδιαφανής με μια χολερική μαύρη ομίχλη, η οποία άρχισε να βουίζει και αναθυμιάσεις, που ξεχύνονταν από την Πύλη σαν ένα ιξώδες καυστικό σύννεφο, πυκνό σαν θειούχα αέρια.

Το σύννεφο υψώθηκε από τον κρατήρα και αγκάλιασε το έδαφος ενώ παρασύρθηκε κάτω από την ελαφρύτερη στάχτη. Δεν διαλύθηκε, αλλά παρέμεινε συγκεντρωμένο ως μια ενιαία βράζουσα μάζα, που κατέστρεφε το πράσινο του κήπου στο πέρασμά του. Έπειτα, σε ένα αλβίνο ξέφωτο, σταμάτησε και στροβιλίστηκε στη θέση του για ένα σύντομο χρονικό διάστημα πριν κυλήσει πάνω στον εαυτό του και συγχωνευθεί στο κέντρο του. Αψίδες φωτός που έμοιαζαν με καταιγίδα σε βαθύ σωρείτο άστραψαν καθώς, βαθιά μέσα στη μάζα, μια μορφή έπαιρνε σχήμα. Σκιά στην αρχή, εξελίχθηκε για να αποκτήσει πυκνότητα και δομή, και τελικά, τόνους σάρκας. Το σύννεφο αραίωσε για να αποκαλύψει μια γυμνή γυναίκα με απλωμένα μεμβρανώδη φτερά. Τα μαλλιά της μέχρι τη μέση ήταν μαύρα σαν έβενο όνυχα και λεπτά σαν μεταξωτή κλωστή. Τα μάτια και τα νύχια της ήταν εξίσου μαύρα και λαμπερά σαν το πρόσωπο Gatestone, το οποίο ερχόταν σε έντονη αντίθεση με το σχεδόν ημιδιαφανές δέρμα της, τόσο χλωμό όσο ο Θάνατος. Το Αγγελικό της Η ομορφιά της ήταν απaráμιλλη ακόμη και από την ίδια την Εύα. Ήταν η ανίερη Λουκιφαήλ, ο Δράκος, η σαγηνευτική Λίλιθ, το λαμπερό Άστρο του Πορείν, η αρχαία Χέιλελ και η Μητέρα Σούκουμπους της Κόλασης - χίλιες χιλιάδες ονόματα που έχουν μεταδοθεί από τότε ανά τους αιώνες. Το υλοποιημένο πνεύμα της Λουκιφαήλ έφτυσε με φωνή πολλών γυναικών: «Μία! Δύο παραμένουν», αναστέναξε, παρατηρώντας προσεκτικά την καταστροφή.

Γύρω της, η διαλυόμενη βρωμιά αποκάλυπτε το τοπίο ενός εφιάλτη. Ο περίβολος του ναού ήταν ένα καπνισμένο, γεμάτο πτώματα ερείπιο. Ένα πεδίο από σκοτάδι περικύκλωνε τα λαμπερά ερείπια του ναού, και οι εξωτερικοί κήποι ήταν επίπεδοι και καμένοι, πεθαίνοντας από τη δίψα. Ατμός ανέβαινε από το ρυάκι, τώρα μαύρος από την αιθάλη και τα ίδια τα κάρβουνα. Τα μπονσάι έτριζαν, καιγόntonουσαν και περιστασιακά το ένα μετά το άλλο έπεφταν σε στάχτη και στάχτη εκεί που είχαν στάθκε.

Η Λουσιφαέλ βγήκε μπροστά και μάζεψε ένα ψόφιο περιστέρι από το έδαφος. Χάιδεψε το πουλί καθώς μια φροντιστική ψυχή. «Όχι ακόμα, αγαπητή μου», ψιθύρισε. «Έλα». Το πουλί τινάχτηκε στη ζωή, με το κεφάλι του να τρέμει σαν να είχε σπάσει τον λαιμό του. Το χάιδεψε. «Πράγματι. Γύρνα πίσω, μικρή μου» ένα." Τα μάτια του άνοιξαν ελαφρά και συνέδεσαν τα δικά της. Φτερούγισε και εκείνη άρπαξε τον λαιμό του. Έφερε το πουλί στο πρόσωπό της, εισέπνευσε βαθιά και εξέπνευσε ένα πυκνό θειούχο σύννεφο πάνω από το πουλί που αγωνιζόταν. Τα φτερά του έλαμπαν κίτρινα.

Μέσα στο ταγγό σύννεφο, σπόροι αφανισμού βρίσκονταν μπροστά για σχεδόν κάθε ζωντανό ον στη γη, γιατί έφερε ένα θανατηφόρο μικρόβιο αρκετά απαίσιο για να σαπίσει το πρόσωπο της Ασίας και τελικά, το μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης. Το μικρόβιο ήταν η Yersenia Pestis - το ίδιο το όργανο του Μαύρου Θανάτου. Ο Lucifael χαμογέλασε, δίνοντας εντολή στο πουλί: «Άκουσέ με, μικρή μου. Παράδωσε στους Ανθρώπους τον λόγο μου - ότι έρχομαι σύντομα να ανακτήσω ό,τι μου ανήκει». Πέταξε το περιστέρι στον αέρα. Αυτό έκανε κύκλους και πέταξε νότια, όπως ακριβώς ο Lucifael ξέσπασε σε ένα σύννεφο κυματιστής στάχτης, η οποία στη συνέχεια μεταμορφώθηκε σε ομοίωμα κορακιού. Το καπνιστό πρόσωπο σχίστηκε στο έδαφος και βούτηξε μέσα από την τρύπα της Πύλης.

Αδέξια και ακανόνιστα, το περιστέρι πετούσε σπειροειδώς στον αέρα κατά μήκος της πλαγιάς του βουνού και βγήκε στην πεδιάδα. Η σκιά του χάιδεψε τις αχυρένιες στέγες ενός μικροσκοπικού οικισμού, έφυγε τρέχοντας μέσα από ένα χωράφι και μέσα από ένα πυκνό δάσος. Τελικά, το πουλί βρήκε τον δρόμο του προς το στην καρδιά ενός πυκνοκατοικημένου χωριού. Έπεσε σε κρίση και έπεσε κατακόρυφα στο έδαφος, συνθλίβοντας τον τοίχο ενός κτιρίου, οπότε και έμεινε στο έδαφος πίσω από έναν πάγκο με ψάρια στην πολύβουη αγορά του χωριού. Καθώς έπεφτε η παραμονή και η αγορά άδειαζε, κανένας παρατήρησε το νεκρό πουλί, και στο σκοτάδι που άρχιζε να σκοτεινιάζει, κανείς δεν έμεινε για να δει το ασθενικά χλωμό φως που άρχισε να αναδύεται από το κουφάρι.

Το περιστέρι σκλήρυνε και κρύωσε, όμως τα φτερά του εξακολουθούσαν να λάμπουν με μια ανθυγιεινή κίτρινη λάμψη. Με το πρώτο φως, ένα ζευγάρι μαύρων αρουραίων έπεσε πάνω στο πτώμα. Ένας αρουραίος μύρισε στο ανοιχτό του μάτι, ενώ ο άλλος μύριζε την πίσω πλευρά του, και οι δύο, βρίσκοντας το κουφάρι φρέσκο, το έσκισαν. Ωστόσο, πριν τελειώσουν με αυτό το φρικτό γεύμα, ένας άντρας πλησίασε τον πάγκο με τα ψάρια, έδιωξε τις μύγες με την πράσινη πλάτη και χτύπησε ένα βαρύ, γαλακτόμορφο ψάρι στις τραχιές σανίδες του πάγκου. Οι αρουραίοι έφυγαν τρέχοντας, γεμάτοι με την ασθένεια που κουβαλούσε η σάρκα του πουλιού.

Οι αρουραίοι ήταν επιδέξιοι θηρευτές, όμως ακόμα πιο αποτελεσματικά ήταν τα παράσιτα που έτρωγαν απαρατήρητα τα τρωκτικά. Ο βάκιλος που είχε ταξιδέψει στην αγορά με το περιστέρι του ναού πολλαπλασιαζόταν μέσα στα σώματα των αρουραίων, καθιστώντας τους ένα ζωντανό στιφάδο και μαγισσικό ρόφημα θανάτου για τους ψύλλους που τους μολύναν. Αν και δεν επηρεάστηκαν ιδιαίτερα από τα βακτήρια, οι ψύλλοι χόρτασαν με μολυσμένο αίμα αρουραίου, το οποίο αμέσως...

αναμασούσαν στα σώματα των επόμενων ξενιστών καθώς προετοιμάζονταν για το επόμενο γεύμα. Στις δύο εβδομάδες αφότου το περιστέρι είχε πέσει σαν μάννα στην αγορά των αρουραίων, οι ψύλλοι διέδωσαν το μικρόβιο σε κάθε αρουραίο στο χωριό.

Οι αρουραίοι άρχισαν να πεθαίνουν, αναγκάζοντας τους ψύλλους να αναζητήσουν πιο υγιεινή τροφή. Η ασθένεια, επίσης, αναζήτησε νέο έδαφος αναπαραγωγής καθώς αποδεκάτισε τον πληθυσμό των τρωκτικών και, εξαπλούμενη στα στομάχια δισεκατομμυρίων ψύλλων, βρήκε έναν νέο ξενιστή — η ασθένεια μετακινήθηκε στο επόμενο θύμα της: τους ανθρώπους.

Αυτό το γλυκό και ηλιόλουστο πρωινό, μια νεαρή Κινέζα επιθεώρησε δεμένα δεμάτια μαύρου τζιντζερ στοιβαγμένα πάνω σε έναν πάγκο με φρούτα, λίγα μέτρα από την ξηρά του καταραμένου περιστεριού. Δείχνοντας ένα μικρό δέμα, το κορίτσι ρώτησε την ηλικιωμένη γυναίκα που είχε το περίπτερο τι ήθελε γι' αυτό. Η γυναίκα κούνησε επτά δάχτυλα μπροστά στο άτομο χαμόγελό της. Το κορίτσι χαμογέλασε, αποδεχόμενο: «Ήταν μια δίκαιη τιμή». Η γυναίκα πήρε τα κέρματα του κοριτσιού και της έδωσε τις δεμένες ρίζες, όμως εκείνη τη στιγμή η νεαρή πελάτισσά της ούρλιαξε και πήδηξε μακριά από το περίπτερο. «Ένας αρουραίος!» αναφώνησε, με τα ευχάριστα χαρακτηριστικά της να στρεβλώνονται από αηδία. «Πέρασε πάνω από το πόδι μου.

Η γυναίκα γέλασε, κουνώντας το νωχελικό της χέρι στον αέρα. «Μόνο ακίνδυνα παράσιτα», είπε χαμογελώντας. «Έχουν γίνει τολμηρά με τόσο πολύ φαγητό τριγύρω, σχεδόν σαν κατοικίδια.»

Το κορίτσι άπλωσε το χέρι του για να παραλάβει την αγορά της, εύχοντας τώρα να είναι μακριά από την ηλικιωμένη γριά και τα «κατοικίδιά» της. Νιώθοντας ένα τσούξιμο στον αστράγαλό της, απομακρύνθηκε ξανά από τον πωλητή και σήκωσε το στρίφωμα της μακριάς φούστας της για να αποκαλύψει ένα γυμνό πόδι. Έσκυψε για να την εξετάσει πιο προσεκτικά, συνοφρυωμένη. Κάνοντας αυτό, το φαρδύ ψάθινο καπέλο που φορούσε έπεσε στο έδαφος, όπου ένας περαστικός έμπορος το πάτησε. Γέλια ξέσπασαν στην ηλικιωμένη γυναίκα, η οποία φαινόταν να βρίσκει διασκέδαση στις πιο συνηθισμένες ατυχίες. Το κοφτερό βλέμμα του κοριτσιού μόνο αύξησε το κέφι της γυναίκας.

«Αν όλοι ήταν τόσο άτυχοι όσο εσύ, θα ήμασταν όλοι νεκροί μέχρι την αυγή», γέλασε. Το κορίτσι, μη καταλαβαίνοντας την κωμωδία σε αυτή τη ζοφερή φιλοσοφία, πήρε το καπέλο της και το ξαναφόρεσε στο κεφάλι της. Τα γέλια της ηλικιωμένης γυναίκας την ακολούθησαν κοροϊδευτικά καθώς έφυγε με τα πόδια και εξαφανίστηκε στο πλήθος με ένα μάτσο τζιντζερ, ένα βρώμικο καπέλο και ένα δάγκωμα ψύλλου.

Το δάγκωμα —όσο μικρό κι αν ήταν— θα αποδεικνυόταν αρκετά μεγάλο για να καταπιεί σχεδόν το μισό του γνωστού κόσμου.

Μέσα σε λίγες μέρες, η επακόλουθη επιδημία σάρωσε το κινεζικό χωριό σαν τσουνάμι. Τα παιδιά, που βρίσκονταν πιο κοντά στη γη και στα ζώα και τα έντομα που σέρνονταν πάνω της, ήταν τα πρώτα που αρρώστησαν και πέθαναν. Το ποσοστό νοσηρότητας της λοίμωξης ήταν στα οστά.

ψύχραιμο, εκτοξευόμενο σε σχεδόν εβδομήντα πέντε τοις εκατό. Ο ήπιος χειμώνας προσέφερε ιδανικές συνθήκες για την εξάπλωση της ασθένειας, και ο επερχόμενος θερμότερος καιρός θα ήταν ακόμη πιο καταστροφικός για τους ανθρώπους, πιο άφθονος για τα βακτήρια. Αν και η Κόλαση δεν είναι δοσμένη στην χαρά, εκείνη τη στιγμή της τραγικής ανθρώπινης μόλυνσης, ο Λουσιφαήλ έκανε πλάκα. Ο άνθρωπος ήταν ώριμος. Το Οι ζεστές συνθήκες ήταν ιδανικές για να προσφέρουν στον Θάνατο μια άφθονη σοδειά, τον Θάνατο που στεκόταν πάντα έτοιμος κρατώντας ένα ακονισμένο και λαμπερό δρεπάνι σαν έμπειρος μισθωτός εργάτης έτοιμος με ανυπομονησία να θερίσει την αφθονία.

Όσοι είχαν μολυνθεί από την πανώλη πέθαιναν ξαφνικά, καθώς το μικρόβιο κατέστρεφε πλήρως το ανοσοποιητικό τους σύστημα. Επιτίθετο στους λεμφαδένες μέχρι ρήξης, καθιστώντας τους άχρηστους. Το σώμα του θύματος είχε λίγο χρόνο να αμυνθεί πριν πέσει εντελώς συντετριμμένο. Αιμορραγικό αίμα λιμνάζει κάτω από το δέρμα των θυμάτων σε μαύρες κηλίδες, και τα μολυσμένα σωματικά τους υγρά - αίμα, ιδρώτας και απόβλητα - έφεραν μια τρομακτική δυσσομία.

Η βουβωνική πανώλη ήταν ένα από τα πιο έξυπνα σχέδια της Κόλασης. Η ανάσα της Λουσιφαήλ ήταν ύπουλη και η επιθυμία της ήταν η πλήρης εξόντωση των αντιπάλων της. Έτσι, η πανώλη ήταν ένας χημικός μεταμορφωτής: αυτό που δεν πέτυχε με τη μία μορφή, το πέτυχε με άλλες. Η ασθένεια άλλαξε και ένα δεύτερο κύμα μόλυνσης χόρεψε τον σκοτεινό του δρόμο στο πεδίο της ανθρώπινης ζωής, και στη συνέχεια ένα τρίτο κύμα. Η πνευμονική πανώλη μόλυνε τους πνεύμονες των θυμάτων της και πολλαπλασιάστηκε εκεί τόσο γρήγορα που η θωρακική κοιλότητα του άτυχου θύματος πρήστηκε και γέμισε με αίμα μέσα σε λίγες μέρες από τη μόλυνση. Αν και κάποιος επέζησε από τη βουβωνική πανώλη, η πνευμονική πανώλη δεν κράτησε αιχμαλώτους. Το χειρότερο, η μόλυνση μεταδιδόταν εύκολα μέσω βήχα ή φτερνίσματος - ο θάνατος γέμιζε τον ίδιο τον αέρα.

Η τρίτη μορφή λοίμωξης αποδείχθηκε η πιο θανατηφόρα από όλες. Η σηψαιμική πανώλη επιτέθηκε στο αίμα, γεμίζοντας κάθε σωματίδιο του σωματικού ιστού με τον άγρια πολλαπλασιαζόμενο βάκιλο. Τα θύματα πέθαιναν μέσα σε λίγες ώρες, με τα εσωτερικά τους όργανα κυριολεκτικά να υγροποιούνται σε λίμνες εξαιρετικά μολυσματικού αίματος. Όπως και η πνευμονογενής μορφή της πανώλης, η σηψαιμική λοίμωξη ήταν σχεδόν εκατό τοις εκατό θανατηφόρα.

Η επιδημία εξαπλώθηκε γρήγορα από την πηγή της και κατέκλυσε την ύπαιθρο. Τα τρία τέταρτα όλων των γύρω χωριών και πόλεων που ήταν πλέον εκτεθειμένες στις επιδημίες αποδεκατίστηκαν μέσα σε λίγες μέρες. Τις επόμενες εβδομάδες, εκατοντάδες χιλιάδες μολυσμένοι νεκροί ήταν σκορπισμένοι σε ανοιχτά χωράφια, επειδή λίγοι τολμούσαν να τους θάψουν από φόβο μήπως μολυνθούν. Ο πληθυσμός των μυγών εκτοξεύτηκε στα ύψη, τα σάπια πτώματα ήταν εξαιρετικοί φυτώρια για τις προνύμφες τους. Στις πιο ανεπτυγμένες περιοχές της χώρας, η δυσσομία των μαυρισμένων, φουσκωμένων πτωμάτων ήταν τόσο συγκεντρωμένη που ένα νεκρό χωριό μπορούσε να μυριστεί σχεδόν δέκα μίλια προς τον άνεμο. Ξεκίνησε μια μαζική μετανάστευση, καθώς δεκάδες χιλιάδες αναζήτησαν καταφύγιο σε απομακρυσμένες, ασταθείς περιοχές.

Ακόμα και κατά την πανικόβλητη φυγή τους, οι ταξιδιώτες απέφευγαν τους καθιερωμένους δρόμους, οι οποίοι ήταν γεμάτοι με σάπια απομεινάρια ανθρώπων, μερικές φορές ολόκληρων χωριών. Οι αγροτικοί δρόμοι συχνά μπλοκάρουν από κάρα γεμάτα μύγες, τα οποία ήταν ακόμα δεμένα σε νεκρά άλογα. Ο θάνατος και η σήψη ήταν παντού. Η πανώλη βασίλευε και οι άνθρωποι ήταν σκλάβοι της. Η Μεγάλη Πανώλη αφαίρεσε περισσότερες από τριάντα πέντε εκατομμύρια ζωές Κινέζων σε δεκαέξι δύσκολα χρόνια, και παρόλα αυτά δεν είχε κοπάσει. Η πανώλη εισέβαλε σιωπηλά στη Μεσοποταμία και τη Μικρά Ασία, ερημώνοντάς τες όπως είχε κάνει και με την Κίνα, σαρώνοντας ολόκληρες ηπείρους σαν κάποια εκδικητική, λεηλατητική ορδή.

Η ασθένεια διέτρεχε κάθε φλέβα του ασιατικού πολιτισμού, ακολουθώντας εμπορικούς δρόμους που απλώνονταν στην καρδιά της Μογγολίας. Ο Δρόμος του Μεταξιού, μια αρχαία διαδρομή καραβανιών που μετέφερε αγαθά από την Ανατολή στη Μεσόγειο Θάλασσα, μετέφερε τώρα την διορισμένη δούλη του Θανάτου προς την Ευρώπη. Πράγματι, ο Θάνατος φυσούσε πάνω από τη γη σαν ένα άσχημο αεράκι, μολύνοντας τον αέρα με την ταγγή μυρωδιά της σήψης. Η ανίερη δυσοσμία του ήταν αρκετά ώριμη για να αναισθητοποιήσει ακόμη και τον ουρανό. Έτσι συνέβη, όπως συμβαίνει πάντα με τα φρικτά γεγονότα στην Ιστορία, το μήνυμα της Λουκιφάιλ να αντήχησε σε όλες τις χώρες - σύντομα θα ανακτούσε τη δική της.

[Τέλος Κεφαλαίου 1]

Αυτό το λογοτεχνικό έργο δημιουργήθηκε

δ αποκλειστικά σε αφιέρωση

Έντγκαρ Άλαν Πόε (1809—1849)

— Είθε η κληρονομιά του να ζει μέσα σε όλους μας —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~